

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXXI. tečaj

V Gorici, 1914.

4. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXVIII. Poglavje.

Ali se vjema pravi strah božji z veselo in zaupno ljubeznijo?

Naši nasprotniki zaterjujejo, da sta strah Gospodov in vesela, zaupna ljubezen dva nasprotna čustva in iz tega sklepajo, da zaupno občevanje z Bogom priporočati, je toliko, kot odpovedati se onemu strahu Gospodovemu, katerega vendar sv. pismo tolikanj hvali. Zakaj pisano je: »Bojte se Gospoda vsi njegovi svetniki.« »Strah Gospodov je svet in traja vekomaj.«

Toda to dokazovanje ni pravo. Nasprotniki tega strahu, ki ga sv. pismo priporoča, ne razumejo prav. Vse bo jasno, ako nekoliko premislimo, kaj je strah splošno in kaj je strah božji.

Strah ni nič drugega kot neka zbeganost duše, ki nastane tako, da si predstavljamo neko zlo in sicer veliko zlo, ki nam grozi in se ga težko ognemo. N. pr. ako potres pretereše hišo, v kateri prebivamo, ali ako nas kedo napade z mečem. Ako je zlo majhino, ali le mogoče in se ga lahko ognemo, ne moremo govoriti o strahu; k večemu nam je nekako zoperno, pa nas nič ne straši.

Pravi strah se opira ne le na zlo, temuč tudi na osebo, ki nam hoče to zlo vzročiti. Zato tiste osebe tudi ljubiti ne moremo, ker modri govori: »Nihče ne ljubi tega, keterega se boji.« Sv. Tomaž gre še dalje in pravi, da tistega, od koder se kaj hudega bojimo, ne le ne ljubimo, temuč sovražimo ga. Sv. Avguštín iz tega sklepa, da prevelik strah božji rodi sovraštvo Boga in božje pravičnosti. On pravi: »Kedor se tako boji, ta bi rajše imel, da bi ne bilo pravjčnosti, ki greh prepoveduje in kaznuje.« On še pristavlja: »Kedo bo dvojil, da bi tisti, ki bi najraje videl, da bi ne bilo pravičnosti, res jo tudi popolnoma odpravil, ke bi mogel?«

Neki ajdovski modrijan imenuje tak strah božji praznovanje večje kazni vredno, kot nevera in brezboštvo. On pravi: »Brezbožni ne veruje v Boga, praznovavec pa želi, da bi Boga ne bilo.« Plutarh.

Sicer je pa gotovo lehak prehod iz tacega strahu do brezboštva. Zakaj kedor ne zna krotiti svojih hudih nagnenj in strasti in jih tudi noče, na drugi strani pa strahu pred božjo kaznijo—ne more prenašati, si bo kmalu domišljeval, da ali ni Boga ali pa, ako je, da se za take človeške zadeve ne briga.

Pomisliti pa tudi moramo, da ima strah razun tega pomena, o katerem smo ravno kar govorili, še razne druge pomene. Te besede se poslužujemo, ako hočemo izraziti, da se bojimo koga, ki bi nam mogel škoditi, ke bi ga razžalili, ali da izrazimo svojo zopernost proti nekemu zlu, ki je sicer oddaljeno, vender pa mogoče, ali da izrazimo svojo skerb in previdnost, s katero se trudimo, ogniti se zlu, ki nam grozi. Vender to ni pravi strah;ker iz tega še ne izvira bojazen pred zlom, ki ga imamo pred očmi in tudi ne zopernost proti osebi, ki bi nam mogla škoditi in kaj hudega storiti. Vzemimo za zgled kraljevega sinu. Ta ve, da ga čaka huda kazn, ako bi izdal svojega očeta. Zato lahko rečemo, da se boji tako očeta kaker kazni: očeta se boji, ker ve, da ima oblast kaznovati, in kazni se boji, ker je terdno odločen, da se ne bo nikedar kazni vrednega storil. Ker mu pa ne grozi ne eno ne drugo zlo, se tudi nič ne boji in njegova ljubezen in zaupanje v očeta ni nič manjše. Pravi strah bi pa imel, ke bi si bil kazni, ki so za izdajavce odločene, res zaslužil in bi bil gotov, da tem kaznim ne ubeži.

Glede strahu božjega moramo paziti na tri reči. Perva je, da se Boga kot tacega ne moremo bati, ker je sama dobrotà. Bati se ga moremo le zaradi zla, ki ga nam lahko pošlje kot kazen za greh. To je tudi edino zlo, katero nam on lahko pošlje. V drugem pomenu je strah božji to, kar je strah pred grehom.

V tem pomenu ločijo bogoslovci strah božji v suženjski in otroški strah. Sè sv. Avguštinom uče, da je otroški strah tisti, ki se nanaša na greh, kot zlo božje, ker se namreč z grehom Bog žali. Suženjski strah pa je stud nad grehom, ker je za nas zame zlo, tako zaradi kazni, ki je zanj zaslužiimo, kaker zaradi tega, ker greh dušo omadeža in ostudno stori. »Čist je strah, ako se otroci boje očeta razžaliti; suženjski je pa, ako se le kazni boje.« Sv. Avg. Čeravno je pa prvi teh strahov boljši, ker izvira iz ljubezni božje, moramo pa vender po nauku sv. cerkvenega zbora tridentinskega učiti, da je tudi drugi hvalevreden in od Boga. Ako pa sv. očetje včasih ta suženjski strah grajajo, ne grajajo vsakega strahu pred kaznijo, temuč le tisti, ki je nespameten in se kazni bolj boji kot greha, tako, da bi bil človek pripravljen grešiti, ke bi kazni ne bilo. Tretjič moramo pripomniti, da sv. pismo, ko nam priporoča strah božji, ne misli pri tem le na strah in skerb, ki izvira iz bližnjega in neizogibnega zla. Večkrat imenuje strah neko občudovanje, spoštovanje in češčenje neskončnega božjega veličastva, ali terdni sklep in zvesto skerb vsega se ogibati, kar bi vtegnilo tega mogočnega Gospoda razžaliti. To nam dokazujejo besede sv. pisma, ki nam kažejo sv. strah kot vesel in prijeten strah. Modri Sirah govori: »Gospodov strah je čast in slava in veselje in venec radosti. Gospodov strah serce oveseljuje in veselje in radost daje in dolgo življenje.« Sir. I. 11, 12.

Ke bi strahu ne smeli nikedar drugače razumeti, kaker ko neko bojazen, ki jo čutimo, ko si predstavljamo Boga kot našega sovražnika ali ker mislimo, da smo v bližnji grešni priložnosti, bi se Kristus nikedar ne bil bal in svetniki bi nikedar strahu ne bili poznali. In vender prerokuje Izaija prerok o Kristusu: »In duh strahu božjega ga bo napolnil.« Iz. XI, 3. In o svetnikih govori kraljevi prerok: »Strah Gospodov je svet in ostane vekomaj.« Ps. 18, 10. Sè sv. Tomažem moramo tedaj strah si tako razlagati, da si ga predstavljamo kot neko ponižno spoštovanje in podložnost duha, ki je bila v Kristusu na

najpopolniji način, in bo ostala s svetniki vekomaj. Lahko še pristavimo, da bi morali strah iskati, ne pa se ga ogibati, ako bi ga nam sv. Duh kar tako brez razločka zapovedal. In vender molita Job in Jeremija k Bogu, naj bi ju tega strahu rešil. Job pravi: »Tvoj strah naj me ne plaši.« Job 13, 21. In Jeremija: »Ne bodi ti meni strah.« Jer. 17, 17. Veliki apostelj narodov sv. Pavel pa pravi: »Bog nam ni dal duha strahu, ampak moči in ljubezni in treznosti.« II. Tim. I, 7.

Slednjič terdim, da, ke bi nam bilo zapovedano Boga na ta način se bati, bi si morali misliti, da smo ali že v nemilosti pri Bogu ali pa v bližnji nevarnosti milost božjo zgubiti; ker bi strah ne bil opravičen. Pobožni kristjani, ki hrepene po popolnosti, nimajo vzroka kaj tacega misliti. Največ, kar si morejo misliti, je, da je mogoče tudi zanje, da padejo v greh, toda to ni vzrok strahu, ker jih ne spravi v bližnjo grešno priložnost, kaker nimamo vzroka, da bi se vedno vznemirjali iz strahu pred smertjo, ker nas smert lahko vsaki trenutek dohiti.

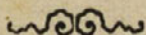
Pa vgovarjalo se mi bo: Kedo pa je gotov, da ne bo storil smertnega greha? Kedo? Vsaketeri, ki se ga hoče varovati. Za smertni greh je potrebno popolno privoljenje. Ker je pa to privoljenje odvisno od naše proste volje, je nekaj lahkega zderžati se smertnega greha in od te strani se nam ni treba bati. Pobožnim dušam tudi ne zbuja greh posebnega strahu, temuč le sovraštvo in stud. Ako jih napade skušnjava, ostanejo mirni, zatečejo se k Bogu in pazijo le na to, da ne privolijo; vso skerb prepuste Bogu in terdno zaupajo, da bodo v tem boju zmagali.

Iz povedanega sledi, da je dvojni strah božji: Pervi je vznemirljivi strah grešnikov, ki se vsak trenutek boje, da jih bo doletela kazen zaradi njih pregreh. Ta strah priporočamo vsim grešnikom, ki imajo smertni greh na svoji vesti. Drugi je mirni strah pobožne duše, ketera v velikem spoštovanju do neskončnega veličastva božjega in v zavesti svoje ničevosti greh sovraži in stud nad njim obuja. Ta versta strahu je lastna tudi pravičnim in zato ga David vsem služabnikom božjim priporoča: »Bojte se Gospoda vsi njegovi sveti.« Ps. 33, 10.

Tako odpade vsak vgovor nasprotnikov. Ker ta strah ni nasproten zaupnemu občevanju z Bogom in se jim celo priporoča, se lahko znebe onega vznemirljivega strahu, ki bi jim v službi božji več škodil, kakor pa koristil. Bolje je zanje, da ga celo iz serca preženejo in se ljubezni božji prepuste. Sv. Avguštin pravi: »Ako prične ta v nas prebivati, je strah pregnan, kateri je nji prostor pripravil. Čim večja postaja ljubezen, toliko manjši je strah, in čim bolj vpada ljubezen, toliko bolj raste strah.«

Sv. Bonaventura pripominja, da ljubezen ni nasprotna strahu, ako je ta dober in pravi strah, to je, da stori, da se varujemo greha; nasprotna pa je napačnemu strahu, ki nas neprimerno vznemirja in plaši pred grehom. To zbežnost mora ljubezen odpraviti in strah spopolniti, potem se bomo zvesto varovali greha pa brez vsake zbežnosti in bojazni, da bi Boga žalili.

Ponovimo na kratko ta nauk. Ako nam sv. pismo strah božji priporoča, ne misli vedno le na tisti strah, ki izvira iz premišljevanja pravične sodbe božje in kazni, ki so grehu zažugane. Večinoma nam sv. pismo sè strahom priporoča neko globoko spoštovanje do Boga in pa skerb, da se vsega ogiblremo, kar bi ga vtegnilo razžaliti. Strah tedaj prav nič ne podira in ne zmanjšuje zaupnega občevanja z Bogom.

Krona dvanajst zvezd.

Pobožnost dvanajst sobot k brez madeža spočeti Devici Mariji.

P. A. F.

Četerta zvezda. — Marijina čistost.

»Vsa si lepa, moja prijateljica, in madeža ni na tebi« (Vis. pes. 4, 7.). Te besede svetega pisma obrača sveta cerkev na brezmadežno devico Marijo. Brez madeža izvirnega greha je bila spočeta; s pomočjo milosti božje se je obvarovala vsakega greha. Nigdar se ni pregrešila z mislijo, željo, besedo ali s pogledom; nič ni storila, kar bi bilo Bogu zoperno. Šla je v

tempelj, da je tam naredila obljubo svetega devištva; ljubila je samoto in se ogibala društva, da je vestno spolnjevala to obljubo. Ko je k nji prišel angelj Gabrijelj, se je prestrašila, pravi sveti evangelij. Marija je ljubila sveto čistost in devištvo ko deklica doma in v tempeljnu, ko dekle v samotni izbi in ko Mati božja celo svoje življenje do smerti. Bila je čista na duši in telesu in sveta cerkev jo imenuje devico in kraljico vseh devic.

Z g l e d.

Marijo, brezmadežno devico so posnemali mnogi duhovni sinovi in hčere sv. Frančiška; sveti Eljzearij, sveta Klara, sveta Roza Viterbska, sveta Marija Frančiška, o katerih ste že v »Cvetju« brali. Lep zgled svete čistosti in devištva imate tudi v sveti Katarini Bolonjski, devici drugega reda svetega Frančiška. Bila je hči grofa Vigri in vzgojena v hiši mejnega grofa Este, vkup z njegovo hčerjo. V posvetnem šumu je ostala nedolžna in obljubo vednega devištva naredila. Sinovi bogatih knezev in grofov so jo snubili, toda vsakemu je odpovedala, ker si je izvolila Jezusa za svojega ženina. Z materinim dovoljenjem je stopila v red svete Klare, da bi se bolj varno ohranila v ponižnosti in pokorščini, ker je dobro vedela, da je ponižnost podlaga vseh čednosti, tudi svete čistosti, prevzetnost pa prvi korak proti nečistosti. Ko so ji izročili vratarsko službo, je bila še bolj previdna, ker je morala pogosto občevati s ženskimi in moškimi. O tem se je sama tožila: »To obiskovanje svetnih ljudi je za me prav težak križ in želim, da bi bil tudi za vas, moje drage hčere; verjemite mi, pogovarjanje s svetnimi osebami naj se vam studira.« Sama se je skerbno ogibala vsega, kar bi ji moglo delati nečiste skušnjave in tudi druge je tako napeljevala.

Vsaki človek more v svojem stanu čisto živeti; treba je le Marijo, Mater božjo, prav častiti, v nečistih skušnjavah njo pomoči prositi in vedno nečisti greh sovražiti in studiti. Vsako jutro naredi terdni sklep, ne privoliti čez dan v nečiste skušnjave. Varuj se lenobe, radovednosti, slabih knjig, nespodobnih podob, ničemerne obleke in grešne priložnosti. Bodi zmeren v jedi in pijači in ne mehkuži svojega telesa. Moli rad in pogosto prejemaj zakramenta svete pokore in svetega obhajila.

Molitev

sv. Aljfonza Marije Ligvorija.

O moja preljubezniva Kraljica, veselim se, da si sè svojo čistostjo in lepoto tako Bogu dopadla, in hvalim Boga, da te je obvaroval vsakega greha. O moja Kraljica, ker te presveta Trojica tako ljubi, poglej na mojo siromašno in grehov polno dašo, in sprosi mi pri Bogu odpuščenje vseh mojih grehov in večno zveličanje. Glej me in po svoji ljubeznivosti spreoberni moje vbovo serce. O sveta Devica Marija! ti si že toliko serc užgala sè svojo ljubeznijo, užgi denes tudi moje serce, da bom samo Boga in tebe ljubil. Ti veš, da sem na te postavil vse svoje upanje; o moja ljuba Mati, ne zapusti me. Pomagaj mi sè svojo prošnjo, dokler živim, posebe pa ob moji smertni uri.... Amen.

Sv. Eljzear in bl. Deljina.

(Dalje.).

IV. Kraljevi dvor in vitez. — Napolj in Rim. — Ariano.

Napoljski kralj Karel II., ki je bil poglavitni vzrok poroke naših dveh svetih zakonskih, je leta 1309, postavivši za svojega naslednika svojega sinu Roberta, vmerl, in Hermenegiljd je svojega gospoda komaj nekaj časa preživel. V oporoki, z dne 19. marca 1310, je svojemu pervorojenemu sinu Eljzearju volil ne le arijansko grofijo, temuč tudi ansuiško baronijo. Da prevzame dediščino in se predstavi napoljskemu dvoru, je moral novi grof odpotovati v Italijo.

Anžuvski knezi so ohranili francoski okus. Robert je imel na svojem dvoru lepo število pažev, vitezev, dvornikov in služabnikov. Raskošnost v obleki je bila velika. In za obleko in lišpom ni zaostajala potratnost pri slovesnostih. Razesipnost se je razodevala tudi v stavbah. Karelj I. je našel sredi nepreterganih vojska še čas, da je postavil v Napolju »Novi grad« (Castel nuovo), položil temeljni kamen cerkvi sv. Lovrenca in začel zidati katedraljko sv. Januarija. Karelj II. je nadaljeval delo teh dveh cerkev, in jel zidati v Provansi cerkev sv. Mak-

simina. Robert je poleg Kasteljmara postavil palačo, imenovano »Zdrava hiša«, ki se je pozneje imenovala »Tu se ozdravi« (»Qui si sana«).

Iz mirnega Pvimišélja je tedaj Eljzear prišel v hrumno in šumno življenje; tem lepše so se na tem pozorišču razodevale njegove čednosti.

Robert je Eljzearja jako prijazno sprejel in ga, ker so se na njegovem dvoru nahajali tuji poslanci, povabil na turnir, (viteško igro). S kraja se je Eljzear branil, vendar iz vlnudnosti se je vdal, ne v svojo nečast — premagal je v bojni igri vse viteze. Kralj mu je zato podelil viteštvo mej sijajem, ki je bil tedaj pri takih obredih v navadi.

V službi kralja Roberta je moral Eljzear tudi v vojsko. Henrik Luksemburški, ko izvoljeni nemški cesar znan pod imenom Henrik VII., je v začetku iskal z Robertom zveze. Vendar ker je bil Robert prijatelj gveljfovske ali francoske, cesar pa gibelinske ali nemške stranke, je sovraštvo, ki je oživljalo te dve stranki, obteževalo njiju zблиžanje. Naposled se je pogajanje mej njima pretergalo. Poleg drugih pa je Henrik VII. pridobil še Friderika, kralja Šiciljskega, Robertovega smertnega sovražnika. V Rimu, kam je prišel cesar, da bi se dal pri Sv. Petru kronati, so terčile skupaj sovražne čete. S pomočjo kneza Kolonne (Colonna) je zasedel cesar Kapitolij in Kolizej. Francosko-napolitanska vojska, pod poveljništvom Ivana Moreiskega (de Morée), brata francoskega kralja, se naseli najprej v Vatikanu in v gradu sv. Neže, pozneje se polasti Kapitolija in se vtabori na glavnem tergu (Forum). Vojska se je nato zavlekla za dva meseca. Naposled, zgubivši upanje, da bi mogel priti v Sv. Peter, se Henrik VII. da kronati v Sv. Ivanu Lateranskem, 29. junija 1312. Kronal ga pa ni papež Klement V., ker ta je bil v Franciji, ampak trije kardinalji; nato je cesar Rim zapustil.

Eljzear je bil v francoskem oddelku. In ko vojskovodja tistih čet, ki jih je Robert rimljanom v pomoč poslal, je prav on nemško vojsko nazaj potisnil.

Očetova dediščina v Italiji Eljzearju ni služila samo v pridobitev posvetne slave; nakopala mu je tudi težave, v katerih se je pa pokazala njegova zares plemenita duša.

Videti je, da je bila Hermegiljdova vlada ostra. Ko je tedaj ljudstvo arijansko dobilo mladega gospoda, mu je delalo sitnosti in mnogo britkih ur skozi tri leta. Ali se mu je hotelo izviti iz rok? Kedo ve. Filip, knez Tarentski, brat kralja Roberta, je grofu nasvetoval, naj da obesiti neketere vporneže, druge pa občutno kaznuje, da se bodo podložni tako pokorščine naučili. Tega korenitega sredstva se serce dobrega grofa ni hotelo poslužiti. Želel jih je z ljubeznijo pridobiti in Bog je poplačal njegovo poterpežljivost. Prišel je čas, ko ga niso samo ko gospoda spoštovali, mariveč ga celo ko očeta ljubili. A to ni edini zgled poterpežljivosti, ki ga je dal Eljzear.

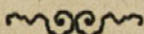
Imenovan za sodnika tostranskih Abbrucev, je poklical, ker ni mogel zapustiti Italije, Deljfino k sebi in v nekem slučaju se je pokazal tako velikodušnega, da se je celo soproga, ki je v čednostni vaji sama bila na visoki stopinji, morala čuditi.

Od neke strani so se bila Hermenegiljdu poslala obrekljiva pisma, iz tega namena, da bi oče sinu od dediščine izključil. Zdaj je Eljzear sam imel ta pisma v rokah in jih pokazal Deljfini. Ona ga je vprašala, je li jih pokazal tudi obrekljivcem samim, da bi jih ponižal. Eljzear odgovori: »Jaz sem jim iz serca odpustil; in hočem, da o mojem odkritju nič ne izvedo, zakaj, ke bi jim pokazal pisma, bi bili kaznovani, ker bi se morali vedno bati.« To rekši, vniči pisma. Pa storil je še več. Nekaj za tem je srečal neki praznik poglavitnega obrekovavca. Grof ga povabi v svojo hišo in tam visoko počasti; podari mu namreč iz svoje omare več dragocenih reči, kar je veljalo za veliko naklonjenost.

Nihče, tudi izmej domačih nikoli ni videl Eljzearja razburjenega ali jeznega. Mirno je prenašal krivice, da ga je Deljfina sama občudovala. Rekla mu je, da ne bi nič napačno ravnal, ke bi razžaljivcem dal čutiti svoj serd. Na vprašanje, kje najde moč, da more krivice vselej tako mirno prenesti, ji odgovori, da si stavi pred oči terpljenje Gospodovo. »Tudi tedaj, ko bi mi hlapci v obraz pljuvali, za uho me bili in zasramovali, bi po zgledu Odrešenikovem moral vse to mirno prenašati; saj je bil on ves nedolžen, pa so še bolj zaničljivo ž njim ravnali.«

V srednjem veku je bilo za vboge in bolne dobro preskerbljeno. V trinajstem stoletju so šteli tisoč devet sto bolnišnic za gobave. Eljzear je dan za dnevom gobavim vmival noge, jih poljubljal v obraz ter jim delil bogato miloščino. Zdaj je v grofijo arijansko prišel tak bolnik, ki je bil povsod izgnan. Rekli so mu, naj se oberne do svetega grofa. Eljzear gre v bolnišnico za gobave, se ž njimi prijazno pogovarja, podeli vsakemu miloščino ter jih poljublja. In glej, gobava bolezen jih je vse — šest jih je bilo — zapustila.

Primerjajmo tega viteza, veččega v sukanju orožja, spretnega vojskovodjo, prešinjenega s tako popolno ljubeznijo do bližnjega s paganskimi mečeborci gladijatorji. Kolika razlika! — Duh Kristusov je to storil.

Samostan sv. Klare v Ribnici.

I.

Kako se je meklenburška dežela pokristjanila.

(Konec).

Vicelin je bil jako učen mož, ki je po raznih mestih in deželah učil sebe in druge; ali naposled je slovo dal učenosti ter svoje življenje popolnoma posvetil spreobračanju ajdovskih Slovenov. V ta namen je prevzel neko faro na tedanji slovenski meji, v sredi sedanjega Holjštajna. Tam je vstanovil samostan za duhovnike, ki bi mu pomagali pri spreobračanju. Da se razloči od samostana v Oljdenburgu, se je imenoval ta samostan Novi, po latinsko »Monasterium novum«, po nemško »N e u m ſ t e r« in tako Nemci tisto mesto imenujejo do današnjega dne, imenuje pa se drugači tudi Faldera.

Vicelinovi duhovniki so dobili spet samostan v Oljdenburgu in vstanovili misijonsko postajo tudi pri terdnjavi Siegesburg (zdaj Segeberg), ki jo je po svetu Vicelinovem v obrambo kerščanstva in nemške oblasti nekoliko proti jugovshodu od Faldere postavil kralj Lotar II.

Po Lotarjevi smerti (1137) se je nemir zopet začel. Knez Pribislav je poderl Siegesburg in misijonarji so se morali vmekniti, dokler se je l. 1139 mir naredil.

L. 1142 je mogočni vojvoda saški in bavarski Henrik Lev vso deželo Vagrijo dal grofu Adoljfu Holjštajnskemu. Ta je zopet postavil Siegesburg (Segeberg), poklical nemške naselnike in vstanovil Novi Ljubek. Vicelin je cerkvena posestva nazaj dobil, samostan, ki je bil v Segebergu je pa prestavil na drugo stran reke Trave ter pustil v Segebergu le župno cerkev. Kmalu pa so nastale druge zamote.

Proti sredi 12. stoletja je sv. Bernard po Francoskem in po Nemškem sè vso gorečnostjo pridigal boj zoper mohamedance na Jutrovem, in zbudil res veliko navdušenje za tako imenovano križarsko vojsko. Saški vojvodi pa so si mislili, da jim ne kaže hoditi daleč na Jutrovo, ker imajo nevernike blizu, poganske Slovence, svoje bližnje sosede; te morajo najprej podvreči in pokristijaniti.

Tedaj je bil slovenski knez v obotritski deželi neki Niklot, jako hraber, pogumen in razumen vojak. Adolj, knez v Vagriji, je imel ž njim zavezo. Ko je pa zvedel, da se saški knezi odpravljajo na vojsko zoper njega, mu je zavezo odpovedal. Obotriti so zato napadli Vagrijo in porušili tam vse. Ali zdaj je nastopila nemška križna vojska, 40 tisoč mož pod vodstvom vojvoda Henrika Leva in drugih. Z dansko pomočjo so se lotili Niklotove zgrade ob Zverinskem jezeru. Niklot je sklenil z danskim kraljem mir 1148, da se je mogel dalje vstavljati Nemcem. Vender je mej tem še druga vojska, 60.000 mož pod Aljbrehptom Medvedom, iz brandenburške krajine vderla nad Ljutike in obe vojski združeni ste naposled zlomili vpiranje Slovenov. Nadškoof bremski in hamburški Hartvig je l. 1149 ponovil škofiji Oljdenburg in Meklenburg. Oljdenburg je izročil Vicelinu, ki je bil tisto leto posvečen za škofa. Njegova škofija je obsegala vso Vagrijo. Ali vojvoda Henrik Lev in grof Adolj ga nista priznala, ker je bil imenovan brez njiju vednosti; vstavila sta mu dohodke in moral se jima je naposled vdati. Vmeknil se je ko misijonar v Bosovo (Bosau) nad Plonskim jezerom, kjer je bil njegov naslednik Heljmoljd, ki je popisal njegovo življenje. V Bosovem je prebival iz perva pod neko veliko bukvijo, poznej je vstanovil tam cerkev v

časť sv. Petra ter je od ondot delal za razširjenje kerščanstva. Od starosti potert se je vernil v Neumünster, kjer je od kapi zadet terpel še poltretje leto; k službi božji so ga morali nositi. Vmerl je 12. grudna 1154. Berž po smerti so ga začeli častiti ko svetnika in še dandanašnji se njegov god obhaja po kato-liških cerkveh severnih misijonov.

Njegov naslednik v Oljdenburški škofiji je bil Geraljd. Meklenburško škofijo je dobil l. 1149 Emmehad, ki je vmerl 1158. Njemu je bil naslednik cistercijenz Berno, ki ga je po-klical Henrik Lev iz samostana Amelungsborn na Vezeri. Ta mogočni knez je namreč zopet vstanovil škofijo Ratiborsko (Ratzeburg) l. 1154, ter povzdignil za tamkajšnjega škofa Evermoda, prošta Devinskega (Madgeburškega). Škofija Oljdenburška se je prestavila l. 1163 v Ljubek, meklenburška pa v Zverinj (Schwerin).

L. 1160 je bil knez Niklot v boju ubit. Štiri leta na to je Henrik Lev premagal njegovega sinu Pribislava. Pa 29. majnika 1164 se je dal Pribislav kerstiti, ob enem z mnogini svojih zvestih. Nato se je Henrik Lev ker so se mnogi nemški knezi in škofje proti njemu združili, spravil s Pribislavom, vernil mu l. 1167 obotritsko deželo ko saški fevd in njegovemu sinu Henriku Borvinu dal celo svojo hčer Matiljdo a zakon.

Leta 1170 je sprejel cesar Friderik I. Pribislava mej kneze nemške deržave; tedaj je bilo pridruževanje Meklenburga k nemškemu kraljestvu za vselej zapečateno. Pribislav je praded še zdaj v Meklenburgu vladajočih knezev.

Ko kristijan in knez nemškega kraljestva je Pribislav pospeševal pokristijanjenje, pa seveda tudi ponemčevanje svoje dežele. Mej prvimi kerščanskimi misijonarji na Meklenburškem se imenuje zlasti škof Berno, dalje neki Dominik Franko iz Kremuna in drugi. Berno je prestavil škofovski sedež v varni Zverinj, vendar ni tu počival; pridigujoč in kerščujoč je hodil po deželi ter postal pravi apostelj meklenburških Slovenov. Henrik Lev in njegovi Nemci so mu pomagali po svoje. Slovene, ki niso hoteli sprejeti kerščanstva, so izganjali iz domovine, če niso že prej sami bežali v Pomorje, ali so jih Čehom in Poljakom prodajali za sužnje. Namestu njih so derli v deželo Nemci, Saksi; njih jezik je ščasoma slovenščino popolnoma izjodrinil

Ob tem času so tudi od severa Danci pod kraljem Valdemarjem prilomastili na Meklenburško ter se mej velikimi težavami prerili notri do ljutiškega mesta Demina, kjer so ob malem jezercu postavili samostan Dargun in naselili v njem danske cistercijenze. Prav tisto leto 1171 se je vzdignil še drugi samostan v bolj zapadnem delu dežele, tam, kjer je bil knez Pribislav kerščen in je bil 29. malega travna 1167 sežgal svoje malike. Njegova žena Vojcislava*) je dala tam zidati samostan in kaker v Dargunu, tako se je, tudi ondu, na starem dvoru (Antiqua Cura) obotritskih knezov, pol ure od sedanjega mesta Doberana proti jugu, naselilo dvanajst menihov sv. Bernarda sè svojim opatom, da skusijo pokristijaniti slovensko prebivalstvo. —

Sedem let je bil nato mir v deželi in blagoslov božji je bil nad njo očiten. Kar se zgodi velika nesreča. Knez Pribislav je pri neki viteški igri (turniru) v Glinu vmerl nagle smerti 30. grudna 1178. Njegovega sinu in naslednika, Henrika Borvina, se ljudje niso bali, poskusili so torej še enkrat 1179 vpreti se pokristijanjenju dežele. Napadli so 10. listopada »stari dvor«, in pobili 78 kristijanov, mej njimi vse menihe; samostan so poderli in požgali, le del cerkve je ostal, kjer so se poleg rakve kneginje in vstanoviteljice Vojcislave shranili ostanki vbitih kristijanov, marternikov. Cerkev, ali prav za prav kapelica je ohranjena v krasnem bukovju do našega časa, prenovil jo je veliki vojvoda Friderik Franc I. leta 1823. Samostan se tam ni vnovič zidal, pač pa nekoliko bliže morskega obrežja, in že 25. rožnika 1186 se je tam naselila nova samostanska družina iz Amelungsborna na Brunsviškem, zopet sinovi sv. Bernarda. Nova cerkev je bila posvečena »dobri materi« Mariji in po teh besedah je dobil, kaker se misli, novi samostan in ves kraj svoje ime Doberan. »Stari dvor« (Antiqua Cura, Althof) je ostal v posesti cistercijenzov, pa se ni sezidal več ko samostan, temuč le ko pristava samostana. Doberan pa je cvetel in mogočno vplival na vso deželo skozi skoraj štiri sto let. Doberanski opatje se imenujejo vedno na strani škofov zverinjskega in ratiborskega, pričujoči so bili tudi pri vseh važnih dejanjih na knežjem dvoru. In ko so danski menihi čez 17 let od-

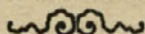
*) Bolj po naše bi bilo menda Vojtislava.

šli iz Darguna v Hiljdo pri Grajfsvaljdu, je 13 let nato, l. 1209, tudi Dargun bil vnovič naseljen iz Doberana.

V prvi versti gre torej hvala za pokristijanjenje meklenburške dežele, to je tamkajšnjega slovenskega prebivalstva, gorečnosti pobožnih menihov in njih prelitih marterniški kervi. Vender ne smemo pozabiti tudi zaslug vladajoče rodovine. Kaj je storil Pribislav, smo že videli. Njegov sin Henrik Borvin I. je vladal 49 let (1178—1227) ter je pridobil kerščanstvu vso deželo. Imel je sinu enakega imena, ki je pa vmerl že pred njim. Ta Henrik Borvin II. je leta 1226 postavil veliko cerkev v Ostrovu (Güstrow), kjer je imel svoj sedež, po zgledu hiljdeshajmske. Po njegovi smerti je živela njegova vdova Kristina, knežja hči škotska, ko zaperta, na Satovu, samostanskem dvoru rühnskih cistercijenzek.

Tukaj moramo omeniti tudi škofijsko cerkev, ki jo je po volji Henrika Leva leta 1171 dal iz opeke na granitni podlagi sezidati na Zverinju nemški grof Guncelin Hagenski. Njemu je namreč Henrik Lev, ko je premagal Niklota, prepustil gospodarstvo v tem kraju. In sem se je nato preselil škof Berno, ki je imel prvotno svoj sedež v Butisovu (Bützow). Butisovo pa je ostalo škofiji tudi nadalje. Ko je Henrik Lev l. 1189 saško vojvodstvo zgubil, ste prišli škofiji Zverinj in Ratibor celo neposredno pod nemško kraljestvo. Večina tedanjega Meklenburga je pripadala Saški, Brandenburg, Pomorju; ostalo je bilo združeno pod vladu Henrika Borvina I., ki se mu je posrečilo tudi vse pokristijaniti. Po njegovi smerti pa se je razdelila ta dežela mej štiri sinove njegovega sinu Henrika Borvina II., ki so bili začetniki štirih vej te knežje rodovine, imenovanih po deželah, ki ga je vsaka imela, Meklenburg, Ostrov, Parhim in Rostok. Poslednje tri so kmalu izumerle, prva se je ohranila do današnjega dne, dasi katoliški cerkvi, po slabem zgledu blizu vseh knezev severne Nemčije, ni ostala zvesta. Leta 1701 se je razdelila v dve veji, in potem tudi dežela v dve vojvodini, pozneje veliki vojvodini, po svojih glavnih mestih imenovani Meklenburg-Šverin in Meklenburg-Strelitz. V prvi vlada zdaj Friderik Franc IV.; njegova stariša sestra Aleksandrina je poročena z naslednikom danskim, Kristijanom, mlajša Cecilija z naslednikom pruskim Viljemom. V drugi vlada Adolff Friderik, keterega mlajša hči

Juta je poročena z naslednikom črnogorskim Danilom; imenuje se zdaj Milica.

Henrik grof Šambordski,

lep vzgled gorečega katoliškega kristijana.

P. V. K.

(Dalje).

II.

Že je bilo omenjeno, da se je moral pervorojeni sin Karla X., Ludvik, odpovedati kraljevemu prestolu francoskemu. Njegov mlajši brat, Karelj Ferdinand, pa da je bil umorjen. Umirajoč je izročil ta skerb za svoje otročiče starišemu bratu Ludviku. Imel je namreč majhino hčerko in po smerti se mu je imel roditi drugi otrok. In ta je bil ravno, o katerem imamo tu govoriti.

Ludvik, grof Márenski, vojvoda Angulémski, pa je bil silno pobožen mož, vdan zlasti premišljevalni molitvi. Kaj čuda torej, da se je tudi njegov gojenec, naš grof Šambordski, v tej vaji tako zelo odlikoval. Zlasti je spomina vredno, da se je, ko je v ta namen izbiral knjige, držal cerkvenega koledarja; to se pravi: njegovo premišljevanje je bilo primerno praznikom, ki so se ravno obhajali. S tem je pokazal, kako vnet sin katoliške cerkve je bil. Na božične praznike se je pripravljaval s posebno devetdnevnicco s primernimi premišljevanji. Enako na praznik Žalostne Matere božje. V majniku je skozi celi mesec opravljaval premišljevanja o ljubi Materi božji, v juniju pa o presvetem Sercu Jezusovem, do keterega je gojil prav izredno pobožnost. Kako se je v velikem tjednu vtapljal v premišljevanje Kristusovega terpljenja, je bilo povedano že v prvem sestavku. Tudi na praznike raznih svetnikov, zlasti sv. Jožefa, se je pripravljaval s posebnimi premišljevanji.

Tako je res nekako živel sè sveto cerkvijo ter bil v najlepšem pomenu besede njen zvesti sin.

Ta način premišljevanja toplo priporočamo tudi našim bravcem, saj je primeren sploh za vsakega kristijana. Cerkev je namreč zato postavila praznike, da jih verni obhajajo; da, mnogi prazniki imajo ravno v tem svoj postanek, ljudje so jih prostovoljno začeli obhajati, najpervo po posameznih krajih, kmalu tudi bolj splošno in slednjič po vesoljni cerkvi. Treba torej večkrat kaj brati o svetniku, ali skrivnosti, ki se ravno obhaja. Ko bereš, tedaj, če prav bereš, če bereš premišljeno in z občutkom, tedaj, glej, če premišljuješ. Ni treba, da se deržiš pri tem kakih prav natančnih, dostikrat malenkostnih predpisov, temuč premišluj po zmožnostih, danih ti od Boga.

Središče vsega cerkvenega življenja je pa brez dvojbe *d a r i t e v s v. m a š e*. To sveto opravilo nam je lahko in nam mora biti merilo gorečnosti kristijanov. Kedor sveto mašo celo ob nedeljah in zapovedanih praznikih zanemarja, ta ne zasluži imena kristijan, pa naj si ga še tako prilastuje. Grof Šambord pa si ga je v polni meri zaslužil. Ne samo ob nedeljah in praznikih, temuč celo vsaki dan je hodil h sveti maši. Če mu kedaj ni bilo nikaker mogoče vdeležiti se najsvetejše daritve, tedaj je imel tisti dan za zgubljen. Sicer je pa vsa svoja opravila tako vredil, da je bil le redkokedaj prisiljen biti brez svete maše. Celo visoko gori v sneženih štajerskih planinah je imel domačo kapelico, da se je tako lahko tudi ob času lova vsak dan vdeležil svete maše. Kako lepo ga je bilo videti, ko je sredi plemenitašev, služabništva in gonjačev v globoki pobožnosti klečal in vsem pričujočim sè svojim zgledom pridigal. Spodbujal jih je pa tudi z besedo, naj zlasti ob nedeljah ne opuščajo svete maše, in jih učil, kako naj si pomagajo, ako so kedaj resnično zadržani.

Za časa hude in dolge bolezni pa je bila vsak dan sveta maša v njegovi bolniški izbi. Zadržal se je mej njo tako pobožno, da je bil vsem, ki so bili poleg, v spodbudo. Tudi se ni mej svetim opravilom nikedar potožil, pa naj so bile bolečine še tako hude.

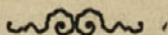
Čudovito natančno je poznal cerkvene predpise za mašne obrede in hitro je opazil, če ni bilo kaj prav.

Kolika je bila njegova gorečnost pri daritvi svete maše, se lahko spozna tudi iz njegovih lastnih pisanj, ki so ostala ohranjena.

Pri vsi tej gorečnosti pa ni mislil, da stori kaj posebnega, temuč je večkrat ponavljal besede nekega družega znamenitega moža:

»Če nosimo v sercu zavest odrešenja, katero nam je pridobil Jezus Kristus po svoji presveti Kervi: potem je vender v resnici najmanjše, kar moremo storiti, to, da se združimo vsako jutro sè sveto daritvijo, ki se za nas ponavlja«.

(Dalje prih.)

Iz dnevnika slovenskega dušnega pastirja v Aleksandriji.

29. aprila 1914. P. Dunstan, Anglež, kapelan šolskih bratov in katehet obširne šole, ki jo imajo ti bratje v Aleksandriji, mi je sporočil, da sva povabljena denes zvečer v »Društvo sv. Katarine« gledat boksanje.

Društvo sv. Katarine ima svoje prostore v poslôpju šolskih bratov. V tem društvu se zbirajo negdanji učenci te šole; mladeniči, ki so pred kratkim zapustili šolske klopi, pa tudi že postarni očetje, ki so ostali zvesti prijatelji katoliške šole. Tukaj imajo svojo knjižnico, bravnico, klavir, biljard, telovadnico in celo gostilnico. Tukaj prirejajo prav pogosto igre, petje in druge primerne veselice, h katerim vabijo, kaker je že, ali samo može ali pa tudi cele družine z ženami in z otroci.

Ta večer je bilo torej boksanje; h kateremu so bili povabljeni samo moški. Boksanje je borenje s pestmi in je posebno na Angleškem razširjeno.

V poslopju imenovanega društva je prirejen za boksanje obširen prostor, ki je z ograjo ločen od gledalcev. V vsakem kotu odločenega prostora je stalo nekaj stolov in par mož z brisačami, da ž njimi v presledkih boja postrežejo borivcem, da si pot obrišejo, ko se malo oddahnejo. Borivci se bore samo za silo oblečeni, da jih obleka pri borenju ne ovira. Da bi borenje ne bilo nevarno, nataknejo borivcem na roke rokavice iz kavčuka in jim jih za pestjo močno privežejo. Da borenje ostane v gotovih mejah in da se boksarji za res ne stepejo, vodi to reč.

boksanja več učitelj. Ta borivcem vedno sledi, nepravilne vdarce pograja in kedar borenje preveč ognjevito in preveč nevarno postane, loči borivce in z gotovim klicem vsake dve minuti borenje preterga.

Natanko ob 7. uri sta nastopila dva res orjaška moža, ki sta se takoj z veliko vnelo spopadla. Z največjo naglico so švigale pesti in so padale zdaj na glavo, zdaj na lice, zdaj naravnost v obraz, včasih tudi v persa ali celo v trebuh, še največkrat pa na ramo ali na levo roko, ki sta jo borivca vzdigovala, vmikala ali nastavljala kaker v starih časih vojaki ščit, ki so ga imeli priterjenega na levi roki. Naskakovala in vmikala sta se tako hitro naprej in nazaj, na levo in na desno, da je bil ves obširen za borenje odločen prostor poln obeh borivcev in učitelja. Ta je imel ko jima je sledil, desnico na lahko vzdignjeno kaker v opomin, v levici je pa držal uro, da je borenje na tanko na vsake dve minuti pretergal. To je bilo zelo potrebno, ker sta bila borivca v kratkem času silno vpehana, zasopljena in potna in je bilo nevarno, da bi to borenje, namenjeno v zabavo, enemu ali drugemu borivcu ne postalo škodljivo. Perva dva borivca sta čez kakih deset minut vsa zdelana odstopila.

Meni se je zdelo, da sta s pestmi zato tako neusmiljeno udrihala, ker sta jih imela v kavčuku, in da bi ne bila tako grozno mahala in sploh ne bila tako silno bojovita, ke bi bila pesti bolj terde imela.

To je torej angleško boksanje, ki pa se meni ni zdelo prijetna, temuč naravnost divja igra, in sem se vedno bal, da se bosta borivca za res spopadla, da jih ne bo več mogoče ločiti in bo igrača prešla v pravi z jezo združen pretep, če tudi imata pesti v kavčuku in orjaškega učitelja za variha. Boksanje je torej nekaj divjaškega. V tem društvu pa ima to dobroto, da mlade ljudi odvrča od drugega naravnost grešnega veselja.

Ali zakaj pa popisujem v Cvetju tako divjo reč?

Berž povem.

Ko sta se bila prikazala perva dva borivca, sem zapazil, da ima eden izmed njih, mlad mož, ki ima imenitno službo in bogato palačo, na vratu tenko verižico in na nji svetinjico Matere Božje. Mislil sem si: Tukaj, v tej hudobni Aleksandriji,

ki ni dosti boljša, kaker ste bile Sodoma in Gomora, se ta mladi gospod ne sramuje pokazati vpricho več kaker sto mož, katerih veliko ne spada v »Društvo sv. Katarine« in katerih več ni dobrih kristijanov, da pod obleko nosi svetinjico Matere Božje. To je po mojem mnenju veliko večje junaštvo, kaker pa najbolj zvezbano borenje s pestmi.

Toda moje čudenje je imelo biti še večje.

V drugem paru borivcev je nastopil mlad angleški vojak, kakih dvajset let, srednje postave, zalitega telesa in erdečih lic. V to društvo le včasih pride, ker ni ud društva. Ker pa je znan kot izversten boksar, so ga bili za ta večer povabili, da bi pokazal, kako se bijejo s pestmi angleški vojaki, ker ravno mej temi je ta divja igra najbolj v navadi. Najprej sleče kaker kri erdečo zgornjo vojaško suktnjo, potem drugo obleko, nazadnje pa se pokaže na njem obleka Matere Božje, škapulir. Meni se je stvar tako neverjetna zdela, da sem svojega spremljevalca s komolcem dregnil s vprašanjem: »Ali ima res škapulir?« »Prav res,« odgovori p. Dunstan.

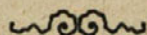
Ko sva šla kesneje s patrom domov, sem ga po poti vprašal, če pozna vojaka, ki se je boksal. »Dobro ga poznam« mi odgovori. »Čudno se Vam zdi,« je nadaljeval, »da angleški vojak nosi škapulir. To pri nas na Angleškem ni nič posebnega. Gdor je katoličan, je navadno goreč kristjan, če tudi je orjak; če pa ni goreč kristjan, je navadno popoln brezverec, mlačnih je prav malo. Ta vojak je katoličan. Ko je v Aleksandrijo prišel pred par mesci, je takoj prišel vprašat v samostan, če je tukaj kakšen angleški katoliški mašnik, na keterega se bo mogel obračati v dušnih potrebah. Takrat sem ga prvič videl. K sv. maši v nedeljo vedno pride, če mu je le mogoče, in pri spovedi je bil prav pred kratkim. Sedaj je v rasetinski (Ras el Tin) kasarni, ki stoji tik palače egiptovskega podkralja. Mej 60 angleškimi vojaki v ti kasarni je on edini katoličan in vendar se nikoli ne sramuje svoje vere. V mestu išče vedno le katoliške družbe, zato včasih pride tudi v »Društvo sv. Katarine«. Pri nas na Angleškem je, kaker je bilo nekedaj pri paganskih Rimljanih: Če bolj nas krivoverci stiskajo, tem bolj se dobri kristjani pokažejo. Verjemite, da je na Angleškem zgled dobrih kristijanov največji vzrok, da se toliko angleških razkoljnikov vsako leto verne v katoliško cerkev. Ali se spo-

minjate p. Janeza Krizostoma, ki je bil pretekli teden pri nas v samostanu?« »Kajpada, da se ga spominjam«, mu odgovorim. »Glejte, nadaljuje pater, tudi on je bil v mladosti razkoljnik in je s 17 leti prestopil v katoliško cerkev; kesneje je postal frančiškan in mašnik. In pretekli mesec je sedem anglikanskih (razkolniških) duhovnikov skupaj prestopilo v našo cerkev. Vse to stori zgled gorečih katoličanov.«

Tako mi je razkladal domov grede angleški pater; jaz pa sem si mislil: Katoliška cerkev ima gorečih kristjanov v vseh stanovih in večkrat se pokažejo ravno tam, kjer jih najmanj pričakujemo.

O da bi se obnašali naši ljudje, ki so doma iz čisto katoliških dežel, tukaj v Aleksandriji tako, kaker se obnaša ta angleški vojak, ki je doma iz kraljestva, ki je po veliki večini krivoversko!

P. A. Č.

Iz ljubljanske ženske skupščine III. reda.

Bilo je na dan sv. Jožefa, ko so se nam pri mesečnem shodu oznanile za našo skupščino prve duhovne vaje. Kaj takega doslej še nismo doživele! Splošna radovednost je zavladala.

Po dobroti našega skerbnege preč. g. vodje so se pričele duh. vaje v četrtek, dne 26. marca ob 5h zjutraj in so trajale do nedelje popoldne. Iz vseh župnij našega mesta so prihitele tretjerednice skoro v polnem številu. Udeležba je ostala prav obilna.

Vaje je vodil naš požertvovalni p. vodja sam, pomagali so mu pri napornem delu čč. oo. sobratje. Vsak dan smo imele tri pridige, v nedeljo pa dve.

Glavno pozornost je obračal preč. p. vodja na razlago sv. vodila. Opozoril je na vse dolžnosti (tudi naročati se na »Cvetje«!). Z njemu lastno bistroumnostjo je posvetil v vsak kotiček, kjer bi bilo najti kaj pomanjkljivega. Maloserčne je pa dvignil s tolažilnimi besedami. Koga bi ne vzbudile iskrene

besede njegovih govorov iz spanja mlačnosti! Gorečnost je očitno rastla od dne do dne.

Ko pa je naposled preč. p. vodja pokazal zaklad mnogoterih dobrot in milosti, ki jih uživa dobra tretjerednica, je doseglo duhovno veselje svoj višek. Vsaka poslušavka je blagoslavljala dan, ko je bila sprejeta pod zastavo serafinskega očeta. Koliko dobrih sklepov se je storilo, to je zakrito našim očem; a z obrazov je odsevala odločnost, ki je bila zercalo duše. Le ena misel je navdajala množico: pripeljati kar največje število svojih sorodnikov pod okrilje asiškega ubožca.

V nedeljo ob $\frac{1}{2}$ 5h zjutraj je bilo skupno sv. obhajilo, ki je trajalo do $\frac{1}{2}$ 6. ure. Dva patra sta neprestano delila angeljski kruh presrečnim tretjerednicam.

V sklepnem govoru (v nedeljo popoldne) je nam preč. provincijalaj p. Angelj Mlejnik podal kratek pregled vsega, kar smo slišale pretekle dni. Vspodbujal je k stanovitnosti z zaterdilom, da bo vsaka tretjerednica, ki živi po vodilu, prejela od Boga najvišjo mero milosti in neizmierno obilnost v nebeški neminljivi slavi.

Na to smo ponovile sv. obljubo s terdnim sklepom, da ne bomo ostale pri besedah izgovorjenih, marveč bomo tudi v dejanju izverševale vse svoje življenje, dokler ne bomo dosegle zagotovljenega plačila v nebesih. Hvaležno smo prejele še vesoljno odvezo in po cerkvi se je navdušeno razlegala iz ti-sočernih ust »Zahvalna pesem«!

Ker pa Bog ne gleda toliko na usta, koliker na serca, držimo se torej po tem duhovnem prenovljenju sv. vodila, da bomo vseč ljubemu Bogu in našemu očetu sv. Frančišku. Njegovo geslo naj bo tudi naše: »Moj Bog in moje vse«!

Bili so to lepi dnevi milosti! Polni duhovnega veselja in prenovljenja. V neizbrisnem spominu nam bodo ostali. Sedaj se dobro zavedamo dolžnosti in milosti III. reda.

Želimo, da bi bil uspeh teh duhovnih vaj oni, ki si ga je želel doseči č. p. voditelj: trajno duhovno poživljenje in stanovitna gorečnost vseh udov. S tem mu bomo tudi najbolj poplačale njegov veliki trud.

Čut globoke hvaležnosti nas pa tudi sili, da se mu na tem mestu ponovno kar najlepše zahvalimo za takó krasne, perve

duhovne vaje. Z gorečo molitvijo mu želimo izprositi obilost Božjega blagoslova. A. K.

D o s t a v e k: Iz družega poročila povedimo še to: Tretjerednice so se duhovnih vaj prav marljivo vdeleževale. Zadnji dan je bilo pri skupnem sv. obhajilu gotovo osemnajststo tretjerednic, tedaj pač blizu vse, kar jih stanuje v Ljubljani. Obhajanih je bilo ta dan skupno nad dvetisoč in tristo vernikov. — Te duhovne vaje so redovni duh zelo poživile. Zato je toplo priporočati, da bi vsaj po večih skupščinah duhovne vaje obhajali v priložnem času. Gospodje voditelji, poskusite!*)

Jožefa Škrinjarja kerščanski nauki o Kristusovem terpljenju.

(Dalje iz lanskega tečaja.)

P. H. R.

XX.

Vernimo se zdaj k Jezusu, keterega smo zadnjič v Kajježevi hiši pustili, in poslušajmo dalje zgodbo njegovega terpljenja. Vsi, ki so bili pri višjem duhovniku zbrani, so Jezusa obsodili, da je smerti vreden, pa sami ga niso smeli vkazati vmoriti. To pravico so bili pred tremi leti Judom Rimljani odvzeli, zato so peljali veliki petek zjutraj Jezusa vezanega k Ponciju Pilatu, ki ga je bil rimski cesar na Judovskem za deželjskega oblastnika postavil. Ta naj smertno sodbo izreče nad njim. Ko je pa Judež Iškarjot videl, da bo Jezus obsojen, se je začel kesati, da jim ga je izdal, zato je višjim duhovnikom in starešinam 30 srebernikov nazaj prinesel rekoč: »Grešil sem, ker sem nedolžno kri izdal.« Oni pa odgovoré: »Kaj je nam za to mări? Ti glej!« Potem verže Judež srebernike v tempelj, se pobere in se z vervjo obesi. Teža njegovega trupla je storila, da je padel, trebuh se mu je v sredi razpočil in oserčje se je po tleh

*) V dopisu „Iz goriške tretjeredne skupščine na Kostanjevici“ v 3. zv. letošnjega »Cvetja« je dostaviti ko odbornica: 4. za župnjo sv. Vida na Placuti: Jožefa Gulin.

razsulo. Višji duhovniki so srebernike pobrali, toda niso si upali v skrinjo mej tempeljske denarje jih vreči, ker so bili cena kervi; zato so kupili za nje lončarjevo njivo, da bi jo imeli za pokopališče ptujih ljudi, in zato se je imenovala potem »njiva kervi«.

XXI.

Od Judeža se moremo učiti, kako grozno kratko je veselje, katero greh človeku prinese. Ta nesrečni apostelj je večeraj vesel bil, ker je tako varno Judom izdal Jezusa, in je zanj 30 srebernikov prejel, danes je pa ravno ta Judež poln žalosti. Kesati se je začel, ko je videl Zveličarja obsojenega, vest ga je tako neusmiljeno pekla, da sam ni vedel, kako bi tega notranjega rabeljna malo potolažil. Glejte kristjani! tako je z grešnikovim veseljem. Keder greh dela in voljo svojega poželenja izpolnjuje, takrat je grešnik vesel, pa keder je greh storjen in (grešnik) z mislimi sam v se gre in zopet sam k sebi pride, ga začne neznanska žalost sprehajati, červ vesti ga nevsmljeno pika, ne po noči ne po dnevu nima pokoja, in vselej je grozovito prestrašen, keder se smerti in sodbe božje spomni.

XXII.

Res je sicer, da nima vsak grešnik enako nepokojne vesti. Take vesti nimajo tisti, kateri so dolgo časa v razuzdanosti živeli, kateri so se s hudobijo že podomačili in tako vpitje svoje ranjene vesti že zadušili. Najbolj nepokojna je pa vest tistih, kateri so še le začeli grešiti, ali pa ketere je milost božja iz grešnega spanja zbudila. Ali ravno to, če grešnika še vest hudo peče, je dobro znamenje, da ga Bog po vesti k popolšanju priganja. Če pa grešnika vest nič več ne grize, je to znamenje, da ga je božja milost v njegovi hudobiji že zapustila. Kakor je, postavim, če bolnik v rani velike bolečine čuti, to znamenje, da je še živo meso v nji...., da vtegne torej še ozdraveti. Nasproti pa, če je rana tako zeló razgnjila, da bolnika več ne boli, je to znamenje, da v nji ni nič več živega mesa, da je vse že mertvo, da nikoli ozdravljena ne bo, da je torej smert že pred durmi. Ravno tako, če grešnika rane njegove čuše bolé, če ga vest še hudo peče, nad njegovim spreobrnjenjem ni še obupati, Bog ga še z notranjim nepokojem k sebi

vabi. On si bo učenega spovednika poiskal, se mu bo razodel, ga bo vbogal, da se le svoje pekoče vesti skoraj znebi!

XXIII.

Nasproti pa, če grešnika njegove dušne rane več ne bolé, če ga vest nič več ne peče, je za njegovo spreobrnjenje malo upanja, božja milost ga je že zapustila, Bog ga več k sebi ne kliče, on je že terdovraten grešnik. V svojih pregrehah pokojno živi, nobeno opominjevanje, svarjenje, nobene pridige ga več ne ganejo, in ker mora vendar včasih iti k spovedi, si mehkega spovednika poišče, da še bolj pokojen v svoji nesreči ostane, in da se bolj gotovo pogubi. Oh kako se meni taki grešniki v serce smilite! Bog naj vam vsaj to milost podeli, da bi takemu spovedniku v roke prišli, kateri bi znal z resnicami svete vere vaš goljufivi pokoj razdžati in vam serce v nepokoj spraviti! Vas pa, ketere vest še hudo peče lepó prosim, nikar ne odkladajte pokore, dokler vas Bog še opominja, sicer bo vaša vest zmirom menj vpila, božja milost vas bo če dalje bolj zapuščala, zmirom bolj bote neobčutni in terdovratni, in v svojih grehah bote umerli.

XXIV.

Judež je zavoljo denarjev Jezusa izdal. Njegova lakomnost in ljubezen do denarjev, ga je v največo pregreho pripravila, da je namreč božjega Sinu sovražnikom prodal. Oh koliko Judežev naredi denar še dandanašnji! Eni goljufajo pri kupčijah, eni po krivem prisegajo, eni denarje posojujejo, da vboge z obrestmi derejo, eni imajo krivo pričevanje, zoper bližnjega govore, nedolžnost prodajajo; ob kratkem, ni je pregrehe tako gerde, da bi zlati ali sreberni ključi denarjev vrat k nji ne odperli. Zató je že sv. Pavelj rekel: »Keteri obogateti želé, padejo v skušnjava in hudičevo zadergo.« Zato, ljubi moji kristjani! lepó vas prosim, varujte se Judeževe lakomnosti, da ne boste zavolj denarjev ž njim vred pogubljeni. Le tega se spomnite, večkrat: kaj bo vam pomagalo bogatstvo celega svetá, ke bi bila pa vaša duša celo večnost pogubljena. Prizadevajte si rajši na dobrih delih bogati biti, ker tega bogastva vam tudi smert, ki vas bo vsega drugega oropala, ne more odvzeti.

XXV.

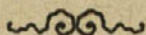
Judež Iškarijot je k drugim svojim grehom še tega narvečega pridjal, da je nad božjo milostjo obupal in se obesil. Ke bi bil ta nesrečni človek vsaj še živeti hotel, bi bila mogla milost božja iz njega velikega spokornika narediti, ker je pa sam sebe vmoril, je božji milosti vrata zaperl, da zdaj njegova vboga duša v peklenskem ognju gori. Varujte se, grešniki, da ne bote svoje pekoče vesti s tem tolažili, da bi sami sebi življenje vzeli; s tem bi se le v večni jok in gorje prevernili. Le nikar ne obupajte nad božjo milostjo! Vi se le resnično poboljšati želite, Bog vam bo gotovo odpustil; njegovo vsmiljenje je zmirom večje kaker vaše pregrehe. »Bog noče grešnikove smerti, ampak da bi se spreobernal in živel.« »In ke bi bili vaši grehi erdeči kaker škerlat, se bodo obelili kaker sneg.« In če mi včasih pri spovedi kakemu grešniku njegov strašni stan živo popišemo, naj zavolj tega nihče ne obupa in ne reče: »Moje zveličanje je že zgubljeno.« Boga na pričo pokličem, da nočemo, ne želimo nobenega obnoriti in v obupljivost pripraviti, ampak če grešniku njegov nesrečni stan pred oči postavimo, kaker je res, s tem nič drugega nočemo kaker da bi svojo revščino sam spoznal, da bi bil od nesreče svoje duše prestrašen in da bi pokoro delati začel.

XXVI.

Judje, ki so Jezusa k Ponciju Pilatu prignali, si niso upali v sodno hišo iti, ker so se iz farizejskega izročila naučili, da je omadeževan tisti jud, kateri v hišo stopi, kjer so pravico nejeverniki sodili. Da bi torej ne bili omadeževani, in da bi smeli velikonočno jagnje jesti, niso hotli v Pilatovo hišo; zato je moral neverni Pilat k njim priti iz hiše, da jih je vprašal: »Kakšno tožbo imate zoper tega človeka?« Judje, ki so želeli, da bi vkažal vmoriti ga, pravijo: »Ke bi ta ne bil hudodelnik, bi ga ne bili tebi izdali.« Pilat jim reče: »Vzemite ga in obsodite ga po svoji postavi.« Judje bi bili smeli po svoji postavi h kateri drugi kazni ga obsoditi, k smerti pa ne; ta pravica jim je bila že odvzeta. Toda oni bi ga bili radi videli vmorjenega. Zato so Pilatu rekli: »Mi ne smemo nikogar vmoriti.« Ker so pa spoznali, da Pilat ni pri volji Jezusa k smerti obsoditi, so ga jeli tožiti hujše ko so

mogli, rekoč: »Tega smo našli, da naš narod prevrača in brani cesarju davek dajati, kaker, da je on Kristus kralj.«

Potem je Pilat nazaj šel v sodno hišo, Jezusa pred se poklical in ga vprašal: »Si ti judovski kralj?« Jezus pa ga od svoje strani vpraša: »Govoriš to sam od sebe, ali so ti drugi povedali?« Pilat mu odgovori: »Sem jaz mari jud, da bi to sam od sebe vedel; tvoj narod in višji duhovniki so te mi izdali, kaj si storil?« Jezus mu odgovori: »Moje kraljestvo ni od tega svetá. Ako bi bilo moje kraljestvo od tega sveta, bi se moji služabniki že bojevali za me, da bi ne bil judom izdan, toda moje kraljestvo ni od tod.« Pilat ga tedaj vpraša: »Si ti torej kralj?« Jezus mu to poterdi: »Ti praviš, da sem kralj. V to sem rojen in na svet prišel, da o resnici spričujem; slednji, kateri je iz resnice, moj glas posluša.« Pilat ga vpraša: »Kaj je resnica?« In ko to izreče, gre zopet vun k judom, njegovim tožnikom ter jim reče: »Jaz nobene krivice ne najdem na tem človeku!« (Dalje prih.)

P. Serafin Čimino,

novi kustos Sv. Dežele.

Splošno, nenavadno veselje je zavladalo v Jeruzalemu, ko se je raznanil prihod novega kustosa, prečastitega p. Serafina Čiminota. Nad eno leto namreč nismo imeli kustosa. Predzadnji p. Robert Raccólj (Razzoli) je zapustil Sv. Deželo meseca januarija l. 1913. Zdaj je škof v Potenci na Laškem. Njegov naslednik p. Honorat Karkaterra (Carcaterra) je bil komaj en mesec tukaj; tudi ta je imenovan za škofa v mestu Ariano v Kalabriji. On je zapustil kustodijo dne 22. februarija 1913. V tem času je bil predstojnik Sv. Dežele kustodijalni predsednik p. Janez Gramiča (Gramiccia).

Novi kustos je došel v Jeruzalem tiho nedeljo 29. marcija; spremil ga je iz Rima slovenski frančiškan br. Egidij Kovačič. Že v Jafi so ga slovesno sprejeli. Ko se je tisti dan popoldne odpravil iz samostana na kolodvor v Jafi, ga je čakal voz, ki mu ga je poslal veliki rabinec sam, čast, ki je pač prvega zadela novega kustosa.

V Jeruzalem je došel ob 5. in pol. Na kolodvoru se je zbralo za sprejem poleg njegovih sobratov veliko občinstva. Prišli so predstojniki in zastopniki vseh redov in kongregacij, ki so v Jeruzalemu, zastopniki vseh drugoverskih ločin, dragomani konzulatov in njih kavasi, dragoman guvernejev s kavasom in šestero vojakov na konjih.

Ko se je vlak vstavil in je novi kustos izstopil je najprej objel in poljubil svoje sobrate, potem so ga pozdravili vsi pričujoči zastopniki. Zè vsakim je prijazno spregovoril.

Na to se je odpeljal na guvernerjevem vozu do jafskih vrat in za njim vsi, ki so ga prišli pozdravit na kolodvor. Pred kustosom je jezdilo šest vojakov na čilih arabskih konjih. Velikanska množica ljudi ga je čakala pri jafskih vratih. Kavasi, katerih je bilo nad 30, so korakali naprej proti samostanu sv. Odršenika udarjajoč enakomerno z velikimi okovanimi palicami na tla, drugi so šli za njimi. Bila je v ozkih ulicah silna gnječa. Pri samostanskih vratih je pričakovala redovna družina z vikarijem, kjer je pozdravila novega predstojnika. Tu je kustos sprejel štolo in poškopivši pričujoče z blagoslovljeno vodo je v sprevedu šel v cerkev mej petjem zahvalnice Te Deum. Ko so se odpele predpisane molitve, je sedel kustos na stol pred altarjem in spregovoril nekaj priserčnih besed zahvale za tako ljubezniv in slovesen sprejem. Omenil je, kak namen ima njegov prihod in proseč nad vse miru in božjega blagoslova je podelil sv. blagoslov. Sedečemu na stolu so se mu poklonili redovni sobratje, poljubivši mu roko. Iz cerkve so ga spremili v samostansko dvorano, kjer so se mu poklonili zastopniki redov, verskih ločin in oblastij na čelu jim francoski generaljni konzul v uniformi.

Drugi dan popoldne ob treh je imel novi kustos slovesen vhod v baziiko božjega groba, kjer se je zveršil obred vstoličenja. Ta obred je bil tak kaker je popisan v lanskem Cvetju na strani 88.

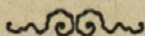
Novi kustos p. Serafin Čimino je bil rojen na otoku Kapri v sorentski škofiji dne 3. oktobra l. 1875. V red sv. Frančiška je stopil v svoji domači okrajini »Principatus« dne 28. febr. l. 1893 ter bil posvečen v mašnika dne 9. aprilja l. 1898. Predstojniki so ga poslali v kolegij sv. Antona v Rim, kjer je bil l. 1900 poterjen za generaljnega lektorja sv. pisma. Že tisto leto

je nastopil pravtam lektorsko (t. j. učiteljsko) službo, katero je zverševal skozi 7 let. V tem času je bil imenovan za svetovavca kongregacije Indicis (to je zapisnika prepovedanih knjig) in izvoljen za generaljnega definatorja reda manjših bratov. Doversivši to službo je bil poslan v Severno Ameriko, kjer je delal ko misijonar italijanske okrajine Brezmadežno Spočete v Nju-Jorku. Tam je dobil meseca avgusta 1913 poziv, naj se poverne v Rim. Dne 13. okt. ga je generaljni definatorij izvolil za kustosa Sv. Dežele.

P. Serafin Čimino že pozna Sv. Deželo, katero je obiskal l. 1909. Ko velik prijatelj svetopisemskih in jutrovskih nauk je on v resnici mož na svojem mestu, kakeršnega potrebuje kustodija Sv. Dežele. Sè svojim tako ponižnim in priserčnim nastopom si je pridobil serca svojih podložnikov in na vse naredil najboljši vtisek.

Jeruzalem, 13. IV. 1914.

P. B.

Čuvaji sv. krajev v Palestini.

Kako je treba čuti nad sv. kraji in kako zvito skušajo razkoljniki pridobiti si vedno več pravic do njih, kaže zopet sledeči slučaj:

Znano je, da je bazilika božjega groba lastnina turške vladē; zato so pri vходу turški stražniki, kjer imajo svoj »divan«. Tam sedijo in ležijo ti stražniki na preprogah in blazinicah, tam imajo ogenj, da se grejejo v pozimskem času, in tam tudi kuhajo kavo in pušijo tobak.

Dvakrat na dan zapro baziliko božjega groba in sicer je zaperta od 11. do 1. popoldne ter zvečer eno uro po solnčnem zahodu do 4. zjutraj. Le kedar imamo frančiškani kakšno daljše opravilo, kaker na svečnico, vel. petek itd., tedaj ostane bazilika zaperta, dokler traja opravilo. Vselej pa, kedar jo odpro, je treba plačati stražnikom določeno pristojbino, to je 3 franke kedar se otvori le polovica vrat, 20 frankov pa, kedar se vrata popolnoma otvorijo. Stražnikom se mora oskerbeti tudi za divan preproge, blazinice, luč, oglje itd. Stroške za vse to poravnava skupno Latinci, Gerki in Armenci.

Za novo leto so kaker po navadi skupno kupili reči za divan, ketere so pa Gerki skrivaj izročili Turkom in pobrali sta-

re preproge in blazinice. To pa zato, da bi po tukajšnjem pravnem običaju zadobili in imeli v prihodnje samo oni to pravico, ne pa tudi Latinci in Armeni in da bi si tako prisvojili več pravic v baziliki božjega groba. Ko dokaz za to bi jim služile stare reči z divana.

Pravočasno pa smo zvedeli o njihovem naklepu in ga tudi preprečili. Predstojnik Sv. Dežele ko varih sv. krajev in pravic, je to takoj naznanil francoskemu konzulu ter po njem protestiral pri turškem guvernerju proti oblastni gerški nameri in keršitvi obstoječih pravic.

Guverner je določil očitno obravnavo pred baziliko božjega groba, h kateri so prišli frančiškani, Gerki, Armeni, pašá, konzulj in množica ljudi. Po dveurni živahni razpravi se je določilo, da pri napravi novega divana ostanejo nedotaknjene stare pravice, kar se je na zahtevo predstojnika Sv. Dežele storilo pismeno, da se v prihodnje preprečijo take zvijače. Nadalje je bilo zapovedano, da morajo Gerki takoj izročiti stare reči divana, kar so tudi storili. Darovane so bile potem municipiju, da jih razdeli mej vojake. (Konec prih.)

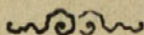

Darovi.

Za **kitajski misijon** so k nam poslali: Neimenovana za odkup in vzgojo kitajske deklice, ki naj se kersti na ime Marija Ivana: 30 K; neimenovana: 2 K; Justina Ternovšek (Slov. gradec) 3 K 50 v; J. Pribac (Šmarje pri Kopru): 7 K; Angela Rogelj (Terst): 5 K; v K a m n i k: Neimenovan: 10 K; Jernej Klinec (Javor pod Ljubljano): 10 K; po Mariji Turk: 20 K; Helena Šaju (Knežak, Notranjsko) za dečka in deklico, ki naj se kerstita na imeni Alojzij in Helena: 55 K; Janez Pečolar (Topoljščica, Štajersko): 10 K.

Za **cerkev sv. Frančiška v Šiški** so poslali k nam: Terezija Šink iz Škofje Loke: 2 K; neimenovana: 5 K; tretjerednik Frančišek Oven je plačal na Viču: 5 K. V Ljubljani so darovali v ta namen udje tretjega reda ljubljanski skupščine: odbor skupščine iz skupne blagajne: 1000 K; Jerica Blaznik: 200 K; Jožefa Kačar: 100 K; Neimenovane: 20 K; 10 K; Katarina Kmet: 4 K; Frančšek Tesnar: 10 K; Katarina Hrovat: 10 K; Ana Kobe: 5 K; Neimenovana: 2 K; Kaplan Marija, Boben Katarina, Jager Elsb. po 10 K; Slevce Jerica, Kadilnik Fr., Zlatnar

Koračin Fr. po 20 K; Kernec Marija in Antonija: 30 K; Karlin Marija in Zorman Janez po 50 K; Neimenovana 100 K; Rožnik Ivana, Wurzer Ter., Stenovc Jerica, Mihelič Ana po 5 K; več neimenovanih 27 K; iz Maribora poslano: 14 K; iz Novega mesta: 10 K. V Mariboru: Job Marija: 2 K; Flajšinger Marija: 1 K; Neimenovana: 2 K; Neim.: 30 v; Neim.: 1 K 20 v; Klekl Ana 60 v; Neim.: 3 K; Neim.: 2 K; Neim.: 3 K; Neim.: 1 K; Meško Marija: 1 K; Kolednik Cecilija: 10 K; Bračko Antonija 5 K; Neim.: 3 K; Neim.: 3 K 90 v; Artič Terezija: 2 K 40 v; Kovačič Mar.: 1 K; St. J.: 6 K; Lopus Mar.: 1 K; Jošt Mar.: 1 K; Žuraj Jozefa: 1 K; Horvat Kat.: 1 K; Erjavec Matilda: 1 K; Plavčak Antonija: 2 K; Štupca Antonija: 10 K; Goričan Marija: 1 K; Žigart Terezija: 2 K; Serbiš Roza: 2 K; Lah Jozefa: 2 K; Neim.: 5 K 40 v; tri neim. po 2 K; Rakovič Marija: 2 K; Rajn Kat.: 30 v; Völker Jera; 14 K; Kuraš Jozefa: 1 K; Moge Antonija: 10 K; Žebot Marija: 1 K; Kraner Peter: 1 K; Krumpak Gera: 2 K; Markuš Jula: 1 K; Kostanjšek Marija: 2 K; Neimenovani: 1 K 80 v; Knechtl Lucija: 1 K; Vrečko Marija: 1 K; Kunigunda Marko: 5 K; Tomažič Elizabeta: 4 K; Bassa Ivan, župnik v Bogojini, Zala, Ogersko: 10 K.

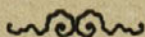

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo rajni udje III. reda skupščine goriške: Anjeza (Terezija) Jereb iz Cerkna (20 let preživevša v redu), Uršula (Marija) Štrgar iz Volč (18 let v redu), Katarina (Marija) Šerok iz Grgarja (v redu 30 let), Katarina Šuligoj iz Avč, Jožef Rudež iz Koblje glave; Marija (Katarina) Krajnik iz Tolmina (30 let v redu), Marija (Ana) Melinec iz Tolmina (26. let v redu. † 9. apr.); breginjske: Katarina (Elizabeta) Skolec iz Breginja (24. let v redu, † 4. marca 1914); libušenjske: Katarina (Elizabeta) Skočir (30 let v redu, † 8. nov. 1913), Marija (Frančiška) Rutar (4 leta v redu, † 25. sept. 1913), Anton (Frančišek) Sokol (27 let v redu, † 26. jan. 1914), Ana (Marija) Šavli iz Tolmina (11 let v redu, † 24. apr. 1914); svetogorske: Katarina (Elizabeta) Šavli († v Lomu 1. febr. 1914); iderske: Ivana Vončina, Frančiška Čuk; svetotrojiške: Mar. Mihelič iz Vurberga, Fr. Rihtarič od Sv. Jurija na Ščavnici, Marija Šenekar od Sv. Ruperta v Slov.

gor., Ana Javšovec in Florjan Andrašič od Sv. Jurija na Ščavnici, Lucija Kos in Ana Satler od Sv. Trojice v Slov. gor., Marija Kegl od Sv. Jurija na Ščavnici, Helena Šinkec iz Belatinec, Marija Kaučič od Sv. Petra pri Radgoni, Jožef Holc od Sv. Antona v Slov. gor., Katarina Kaučič od Sv. Trojice v Slov. gor., Marija Budja od Sv. Jurija na Ščavnici, Elizabeta Najžar, Marija Škrget, Rakoša Terezija od Sv. Bolfanka na Kogu, Janez Štebih, Ana Horvat, Marija Bratec, Ana Matjašič, Marija Vučina od Sv. Lovrenca, Marija Gasparič od Sv. Tomaža pri Ormožu, Barbara Kos, Lucija Divjak od Sv. Trojice v Slov. gor., Magdalena Balazič iz Čerensovcev, Marija Čeh, Marija Komvan, Ana Froš od Sv. Andraža, Anton Kramberger, Janez Horvat od Sv. Urbana pri Ptujju, Uršula Čerič iz Gor. Lendove, Ana Šeneker, Katarina Dobaja od Sv. Ruperta, Marija Kozar od Sv. Petra pri Radgoni, Veronika Rajšp, Valentin Lelja od Sv. Benedikta, Ana Kaučič od Sv. Ane, Franc Štecar od Sv. Antona, Jedert Zorko od Sv. Lovrenca, Ana Horvat od Sv. Jurija na Ščavnici.

Dalje se priporočajo v molitev: Mladeniška kongregacija pri Sv. Duhu pri Kerškem; A. P. za zdravje in pomoč božjo v neki važni zadevi, priporoča tudi svojega brata, da bi srečno izdelal maturo in da bi ga Bog vodil tudi še nadalje; nekedo priporoča neko grešno osebo, da bi se poboljšala; M. V., da bi bila bolj goreča za Jezusa in Marijo; M. K., tretjega reda, za zdravlje in poterpežljivost; M. K. dekle tretjerednica, za pomoč božjo v neki mučni zadevi, gorečnost v molitvi in vredno prejetanje sv. obhajila; deklica Angela, da bi imela mir pred neko osebo; neka skupščina, da bi se oživel v njej duh sv. Frančiška; neka oseba, da bi ji podelil ljubi Bog pravi razum, da bi se dobro pripravila za smert; neka tretjerednica, da bi bila rešena hudih skušnjav; bolna tretjerednica Katarina Štrukelj; neka tretjerednica priporoča svojega brata in za mir v družini.

Zahvalo za vslišano molitev

naznanjajo: J. B. presvetemu Sercu Jezusovemu, Mariji in sv. Antonu; Fr. E. presv. Sercema Jezusovemu in Marijinemu in vernim dušam v vicah, da je prišel, kamer si je želel.

Rimsko-frančiškanski koledar za leto 1914.

Mesec junij ali rožnik.

1. ponedeljek binkoštni: bl. Jakob Strepar, šk. 1. r.
 2. torek binkoštni: bl. Baptista Varani, d. 2. r.; sv. Marcellin, Peter in Erazem, m.
 3. sreda kvaterna: post, bl. Andrej Hispeljski, sp. 1. r.
 4. četrtek: sv. Frančišek Karačólo, sp.
 5. petek kvaterni: post, bl. Pacifik Čeredanski, sp. 1. r.
 6. sobota kvaterna: post, sv. Norbert, šk.
-
7. nedelja: sv. Trojica, P. O., V. O., P. O.
 8. ponedeljek: sv. Marija Magdalena Pačiška, d.; bl. Jernej Puči, sp. 1. r.
 9. torek: sv. Pavelj Kriški, sp. P. O.; sv. Primož in Felicijan, m.
 10. sreda: bl. Jolenta vd. 2. r.; sv. Marjeta kraljica.
 11. četrtek: presv. Rešnje Telo, P. O. V. O.; sv. Barnaba, ap.
 12. petek: bl. Gvidon, sp. 1. r.
 13. sobota: sv. Anton Padovanski, sp. 1. r. P. O.
-
14. nedelja 2. po bink.: sv. Bazilij, šk. c. uč.
 15. ponedeljek: sv. Janez od sv. Fakkunda, sp.; sv. Vid, Modest in Krescencija, m.

Opomba: P. O. pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvalih treh redov sv. Frančiška in uršulinskih.

P. O. pomeni popolnoma odpustek samo za 1., 2. in 3. red in uršulinke.

R. P. pomeni rimsko postajo s popolnoma odpustkom.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1. 2. in 3. redov in uršulinke.

16. torek: Mati božja vedne pomoči.
17. sreda: sv. Bonifacij, šk. m.
18. četrtek: osmina presv. Rešnjega Telesa; sv. Avguštin Kenterberijski, šk.; sv. Marko in Marcellijan, m.
19. petek: presv. Serce Jezusovo; bl. Mihelina, vd. 3. r. P. O.; sv. Gervazij in Protazij, m.
20. sobota: osmina sv. Antona Padovansk.; sv. Siljverij, m.

-
21. nedelja 3. po bink.: prikazanje in kronanje Matere božje na Sv. Gori pri Gorici; sv. Alojzij, sp.
 22. ponedeljek: sv. Pavlin, šk.
 23. torek: sv. Vincencij Pavlov, sp.
 24. sreda: Rojstvo sv. Janeza Kerstnika, P. O.
 25. č. tertek: sv. Viljem, opat.
 26. petek: sv. Janez in Pavelj, m.
 27. sobota: post. bl. Benvenut Evgubijski, sp. 1. r.

-
28. nedelja 4. po bink.; sv. Leon II. papež.
 29. ponedeljek: sv. Peter in Pavelj, ap. V. O.; P. O.
 30. torek: Spomin sv. Pavla, ap.